

PERSBERICHT

KUNSTENAARS ALS SUPERHELDEN EN CHARMANTE MEESTERESSEN

GENDERPROBLEMATIEK IN KUNSTKRITIEK

Gent, 27/09/2015

Gelijke kansen voor vrouwen als voor mannen, je hoort het overal. Quota's moeten gehaald worden en onlangs hamerde premier Charles Michel op de rechten voor vrouwen tijdens zijn toespraak voor de VN. Kortom, gelijkheid voor vrouwen en mannen is vandaag een hot item, ook in kunst.

De kunstwereld is een mannenwereld. Kunstboeken en musea zitten propvol met belangrijke werken van grootmeesters. Terwijl de mannelijke kunstenaar als een goddelijke schepper zijn kunst creëert, wordt de vrouwelijke kunstenaar vergeten. Probeer maar eens vijf kunstenaressen op te sommen.

Het uitsluiten van de kunstenaressen uit de kunstwereld past binnen het groter geheel van *genderdenken*. Mannen lijken rationeel en autoritair terwijl vrouwen lief en charmant horen te zijn.

De kunstkritieken uit de vorige eeuw spelen in op dit onderscheid. Ze omschrijven mannelijke kunstenaars als intellectuelen en vrouwelijke kunstenaars als snoezig of als emotioneel labiel. Uit onderzoek blijkt dat de kunstcritici vandaag stilaan een andere weg inslaan.

In de kritieken over hedendaagse kunst komen twee grote groepen kunstenaars voor: de *rationeel* gedreven kunstenaars en de *emotioneel* gedreven kunstenaars. Deze twee profielen staan los van de gendergevoelige *man-vrouw* indeling. Hierdoor kunnen beide kunstenaarstypes zowel mannelijk als vrouwelijk zijn.

De *rationeel* gedreven kunstenaars worden erkend als grootmeesters. Ze lijken op een intellectuele manier kunst te maken en geven een kritische blik op de maatschappij. Voorbeelden van dit soort kunstenaars zijn Luc Tuymans en Berline De Bruyckere. Tegenover deze verstandige kunstenaars staan de *emotioneel* gedreven kunstenaars. De kunst van deze tweede groep lijkt te ontstaan uit hartstochtelijke kliederbeurten. Door hun enthousiaste drift worden deze kunstenaars niet altijd serieus genomen. Voorbeelden van dit kunstenaarstype zijn Marlene Dumas en Jan Fabre.

Deze nieuwe indeling bewijst dat het klassieke hokjesdenken *man-vrouw* steeds meer wordt losgelaten. Hierdoor krijgen vrouwelijke kunstenaars dezelfde kansen als hun mannelijke collega's en kan het dus ook omgekeerd; de kunstenaressen als superheldin en de charmante meester.

Auteur: Laurence Ostyn

VUB – Toegepaste Taalkunde

Master Journalistiek

Laurence.ostyn@vub.ac.be